

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 13
35000 SLAVONSKI BROD

Poslovni broj: P-327/2025-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu ovog suda Jadranki Babić-Milberg, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Maje Sofrenović, OIB: 89823350297, Vinogorska 7, Slavonski Brod, zastupana po punomoćnici Kseniji Penić, odvjetnici iz Slavonskog Broda, protiv tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave dana 14. travnja 2026., u nazočnosti tužiteljice osobno i punomoćnika tužiteljice Ksenije Penić, odvjetnice i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 22. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i nepoštena odredba Ugovora o kreditu od 02.06.2006., broj 918-50-3506426, solemniziranog po Javnom bilježniku Miroslavu Bračun, Br. OU-810/2006, sklopljenog između tužitelja Maje Sofrenović, OIB: 89823350297, Vinogorska 7, Slavonski Brod, kao korisnika kredita i tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535 kao kreditora, u dijelu u članku 3./treće/NAKNADA koji glasi: 3,30(tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita. Utvrđuje se da je ništetna odredba iz točke.3. Ugovor o kreditu br. 918-50-4948791, sklopljenog 17. lipnja 2008. između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „NAKNADA 1,50 % (jedan zarez pedeset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita. “

II. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69 da tužiteljici Maji Sofrenović, OIB: 89823350297, Vinogorska 7, Slavonski Brod, isplati iznos od 228,19 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 2. lipnja 2006. po stopi zatezne kamate koja je do 31.prosinca 2007. propisana člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita

određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a počev od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 553,10 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je 2.6.2006. sklopila s tuženikom Ugovor o kreditu broj 9178-50-3506426 koji je solemniziran po Javnom bilježniku Miroslavu Bračun, kojim je kreditor tužiteljici, kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 11.000,00 CHF prema srednjem tečaju kreditora na dan isplate kredita na rok otplate kredita od 84 mjeseca i kojim je predviđen početno ugovoreni mjesečni anuiteti kunske protuvrijednosti.

1.1. Navodi da je pravomoćnom presudom Općinskog suda u Slavonskom Brodu od 17.10.2024. poslovni broj P-922/2019 utvrđena ništetnost odredbi predmetnog ugovora koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, te je banka obvezana isplatiti iznos koji je neosnovano, temeljem ništetnih odredbi od tužiteljice naplatila.

1.2. Nadalje, navodi da je u predmetnom tipskom ugovoru o kreditu, i to članku 3. ugovoreno plaćanje naknada od 3,30% iznosa kredita, koja će se naplatiti prilikom prvog korištenja kredita.

1.3. Predmetnu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom.

1.4. Vezanu uz pravnu osnovu svog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti ugovorne naknade za obradu kredita, poziva na presudu EU, koja je obvezujuća za sudove u Republici Hrvatskoj te pozitivne hrvatske propise. Presudama suda EU u predmetu C-84/19 i u predmetu C-224/19 odlučeno je kako i pod kojim okolnostima je nacionalni sud dužan utvrditi da li je odredba koja sadrži troškove obrade kredita ništetna. U citiranim predmetima u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita utvrđeno

je da članak 2, članak 4 stavak 2 i članak 5 Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom glavni predmet ugovora trebaju shvatiti one odredbe koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takvog određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Naknada za otvaranje uključena u ukupan trošak hipotekarnog zajma nije njegova bitna činidba. U svakom slučaju, sud države članice dužan je provjeriti jasnoću i razumljivost ugovorne odredbe koja se odnosi na glavni predmet ugovora, i to neovisno o prenošenju članka 4 stavka 2 te direktive u pravni poredak te države članice. Članak 3 stavak 1 Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere.

1.5. Tužiteljica ističe da u konkretnom slučaju tuženik nije tužiteljici iskazao koji su to točno troškovi u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužiteljica morala nadoknaditi. Nije joj objašnjena niti struktura tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži. Nadalje, u ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (kupovni, srednji ili prodajni) niti je precizirano da li se obračunava tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan.

1.6. Poziva se i na članak 81. stavak 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03)

1.7. Slijedom navedenog, a budući da ne bi smjelo biti sporno da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru o kreditu, dakle unaprijed formuliranom od strane tuženika na koji tužiteljica nije imala utjecaja, odnosno da se o istoj pojedinačno pregovaralo, smatra da se ista smatra nepoštenom jer je uzrokovala i neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača.

1.8. Tužiteljici je temeljen navedene ništetne odredbe zaračunata naknada za kredit u visini 3,30 % iznosa kredita što je iznosilo 363,00 CHF, ili primjenom tečaja CHF na dan korištenja kredita tužiteljica je na ime ulazne naknade platila iznos od 1.676,02 kn, odnosno 228,19 eura, što predstavlja visinu tužbenog zahtjeva.

2. Tuženik pozvan rješenjem ovoga suda poslovni broj P-327/2025-2 od 5. lipnja 2025. podnijeti pisani odgovor na tužbu, u ostavljenom roku od 30 dana nije dostavio svoje očitovanje.

3. Kako se traži utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe i s tim u svezi isplata stečenog temeljem ništetne odredbe, sud je proveo postupak i dokaze predložene po tužiteljici.

4. Predmet spora je zahtjev tužiteljice na utvrđenje ništetnosti odredbe članka 3. Ugovora o kreditu broj 918-50-3506426 od 2. lipnja 2006. koja glasi: „NAKNADA 3,30 % (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita “ i povrat isplaćenog iznosa temeljem ništetne odredbe.

5. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su 2. lipnja 2006. tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili Ugovor o kreditu broj 918-50-3506426 kojim je kreditor stavio tužiteljici na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 11.000,00 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja (članak 1.),

-da je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti jednokratnu naknadu (za obradu kredita) u iznosu od 3,30% od iznosa kredita (članka 3.),

- da je kredit odobren za kupnju novih automobila Renault (članak 6.),

6. Sporno je da li je odredba kojom je ugovoreno plaćanje jednokratne naknade sadržana u članku 3. Ugovora o kreditu, ništetna. Sporno je da li tužiteljica ima status potrošača. Sporno je da li joj pripada pravo na isplatu stečenog bez osnove temeljem ništetne ugovorne odredbe.

7. U dokaznom postupku sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu broj 918-50-3506426 od 2. lipnja 2008. (str. 5-9 spisa) te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke.

8. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a primjenom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje u tekstu: ZPP) sud je ocijenio da je postavljeni tužbeni zahtjev osnovan.

9. Saslušana pred sudom tužiteljica je iskazala da se sjeća da je u 2006. realizirao predmetni kredit u svrhu kupovine vozila koje joj je trebalo za privatne potrebe i nije imala nikakav obrt, niti udjela u trgovačkom društvu. Kredit je realizirala nakon razgovora u banci tuženika kojom prilikom nije bilo govora o ničemu osim o visini kredita i periodu otplate, odnosno taj joj je kredit preporučen kao najpovoljniji. Tvrdi da nije bilo govora o nikakvoj naknadi za koju je znala da će banka nešto ustegnuti ali da joj nije pojašnjeno na što će se ista utrošiti. Istakla je i da je u posebni postupcima realizirala pravo na isplate temeljem ništetnih odredbi istoga ugovora, vezanih uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu. Visinu potraživanja temelji na iznosu realiziranog kredita, stopi ugovorene naknade i datumu isplate kredita.

10. Iz iskaza tužiteljice je nesporno utvrđeno da je realizirala namjenski kredit koji je utrošila za kupovinu vozila za osobne potrebne, odnosno da realizirani iznos kredita nije koristila u bilo kakve poslovne svrhe. Vrhovni sud RH u odluci broj Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. navodi svoje pravno shvaćanje koje glasi: „Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru.“ Iz navedenog shvaćanja slijedi predmnijeva da fizička osoba koja sklapa s bankom ugovor o kreditu ima status potrošača, a banka

koji tvrdi drugačije mora tu tvrdnju dokazati. Slijedom navedenog, ovaj sud smatra dokazanim da je tužiteljica u predmetnom ugovornom odnosu imala status potrošača.

11. Pročitane materijalne dokumentacije sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Nadalje, iz iskaza tužiteljice koji je dan logično i uvjerljivo, te mu sud u cijelosti priklanja vjeru, utvrđeno je da se o spornoj ugovornoj odredbi o ulaznoj naknadi nije pregovaralo. Osim toga, sud prihvaća iskaz tužiteljice istinitim u dijelu u kojem iskazuje da se prodajni razgovor vodio samo vezano uz visinu kredita i periodu otplate, da joj je taj kredit preporučen kao najpovoljniji, da joj nije pojašnjeno na što će se naknada trošiti, da nije mogla utjecati na njezinu visinu i da je odredba o naknadama bila predviđena na unaprijed sačinjenom tipskom ugovoru.

12. Nadalje, ovaj sud smatra da je sporna odredba čl. 3. Ugovora o kreditu ništetna u smislu odredbi čl. 81. i čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 - dalje: ZZP), i pozivom na odredbe čl. 4. i čl. 296. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZOO).

13. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2., smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

14. Tuženik nije osporio navode tužbe tako da nije dokazao da bi korisnike kredita, niti konkretno tužiteljicu, valjano upozorio i upoznao s odredbom o ugovornoj naknadi, niti joj je pojašnjeno kako se ista formira i koji troškovi su njome obuhvaćeni, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovorne naknade u naznačenoj visini.

15. Uvidom u ugovor o kreditu nesporno je da u odredbi vezanoj uz naknadu ništa nije navedeno osim da će se naknada naplatiti kao trošak kredita u visini koja je navedena u postotku odobrenog kredita. Tužiteljica je takvom odredbom imala informaciju o obvezi plaćanja predmetne naknade ali ne i o njezinoj visini niti razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih), odnosno nije imao informaciju o njezinoj krajnjoj svrsi.

16. U kontekstu svega navedenog, potrebno je ukazati i na odluku Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, kojom je odlučeno:

"1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama

ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora."

17. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

18. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 100. ZZP/07 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

19. Ugovaranje naknade kao troška obrade kredita je dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju potpuno nedostaju parametri koji jasno i transparentno opravdavaju njezinu visinu, pa je odredba o naknadi za trošak obrade kredita nepošteno ugovorena. Tim više na činjenični supstrat ovog postupka, u kojem je iskazom tužiteljice utvrđeno da je sklapanjem spornog Ugovora o kreditu u potpunosti izostalo pregovaranje o trošku obrade kredita i tužiteljici kao potrošaču nije na jasan i razumljiv način prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz te naknade (konkretne usluge, materijalnih troškova i dr.). A banka ga je naplatila i to prilikom realizacije kredita, unaprijed i jednokratno.

20. U kontekstu svega navedenog, sud je uzeo u obzir da je tužiteljica kao potrošač bila u slabijem položaju u odnosu na drugu ugovornu stranu glede njezine pregovaračke moći, razine znanja, te nemogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe. Tužiteljica je po zanimanju medicinska sestra i nema financijskih znanja kao tuženik, niti je mogao sa njime ravnopravno razgovarati.

21. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovorne odredbe o naknadi. Naime, odredba čl. 3. Ugovora o kreditu u dijelu ugovaranja naknade prema mišljenju suda predstavlja ugovornu odredbu čiji je sadržaj jasan i lako uočljiv, ali ne i ugovornu odredbu čiji je sadržaj lako razumljiv u smislu odredbe čl. 84. ZZP.

22. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužiteljica kao potrošač nije imala objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita ni oko njezinog ne/prihvaćanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

23. Postojanje znatnije neravnoteže se ne može ograničiti samo na visinu iznosa sporne naknade u odnosu na ukupni iznos dobivenog kredita. Značajna neravnoteža postoji kada se dovoljno ozbiljno dovodi u pitanje položaj potrošača kao "slabije" stranke predmetnog ugovora nametanjem dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Pritom se napominje da se ocjena uzrokuje li se spornim ugovornim odredbama značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ne vrši samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade, već i ocjenom da li bi neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), a iz iskaza tužiteljice proizlazi da nije imala nikakve mogućnosti utjecati na sadržaj ugovora jer joj je predmetni ugovor ponuđen kao takav, iz čega se može zaključiti da je imala mogućnost ili prihvatiti takav ugovor koji je banka unaprijed sastavila, ili odustati od realizacije tog pravnog posla. Dakle, neprihvaćanjem predmetne ugovorne odredbe tužiteljica bi bila onemogućena u sklapanja pravnog posla sa tuženikom.

24. Kako se o odredbi o plaćanju naknade za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), te da tužiteljici nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita), sud je odlučio kao pod I. izreke presude.

25. Vezano uz visinu postavljenog tužbenog zahtjeva, sud je proveo dokaz uvidom u ugovor o kreditu iz kojeg je vidljivo koliko iznos je realiziran i u kojem postotku se naknada obračunavala. Uvažavajući činjenicu da tuženik nije dostavio svoj odgovor na tužbu čime se smatra da ne osporava nit osnov, niti visinu tužbenog zahtjeva, prihvaćen je izračun tužiteljice kako je to navedeno u tužbi i tužbenom zahtjevu. Dokazano je da je naknada iznosila 363,00 CHF, ili primjenom tečaja CHF na dan korištenja kredita tužiteljica je na ime ulazne naknade platila iznos od 1.676,02 kn, odnosno sada 228,19 eura.

26. Osnovna je posljedica ništetnosti ugovora, sukladno čl. 323. st. 1. ZOO, da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog

ugovora, odnosno dati odgovarajuću naknadu u novcu, ukoliko vraćanje nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe smatra se zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove (čl. 1111. ZOO).

27. Tužiteljici su priznate kamate u skladu sa zatraženim, na navedeni iznos glavnog dugovanja od dana stjecanja temeljem čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, koji glasi da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako su pojedine odredbe Ugovora nepoštene, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznos koji je nepošteno stekao od dana stjecanja.

28. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod II. izreke presude.

29. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. ZPP. Tužiteljica je u cijelosti uspjela u sporu u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev i sud je tužiteljici dodijelio pravo na naknadu nužnih i potrebnih troškova.

30. Tužiteljica je zatražila naknadu troška u iznosu od 500,00 eura i pristojbe. Priznat joj je trošak zastupanja po punomoćniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23, dalje: Tarifa) i to trošak sastava tužbe 200,00 eura (Tbr. 7/1), trošak zastupanja na ročištu 14. travnja 2026. u iznosu od 200,00 eura (Tbr.9/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 100,00 eura (Tbr.9/3 Tarife) ili ukupni troškovi zastupanja po punomoćniku u iznosu od 500,00 eura. Tužiteljici su priznati troškovi pristojbi na tužbu i presudu (26,55 eura i 26,55 eura) ili ukupni troškovi postupka u visini od 553,10 eura.

Posebno se ovdje ukazuje na činjenicu da tužiteljica u ovom postupku nije oslobođena plaćanja pristojbi jer se osnovanost potraživanja tužiteljice ne temelji pozivanjem na utvrđenja iz postupaka za zaštitu kolektivnih interesa.

31. Na priznati trošak tužitelju su priznate i kamate od dana donošenja presude u skladu sa zatraženim u skladu sa zatraženim te primjenom čl. 151. st.3. ZPP-a i čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., 131/2020., 114/2022, 6/2024).

32. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod III. izreke presude.

Slavonski Brod, 22. svibnja 2026.

Sudac
Jadranka Babić-Milberg

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana objave presude, za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

Dna:

1. Odvj. Ksenija Penić, Slavonski Brod,
2. Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69.

Broj zapisa: **9-30888-67fe3**

Kontrolni broj: **03e4b-ea9b7-7ae6c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.